

עפ"ת (חיפה) 6574-07-25 - רנין אבו מוך נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 6574-07-25 - רנין אבו מוך נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 6574-07-25

רנין אבו מוך

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

[13.07.2025]

כבוד השופט זיו אריאלי

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט לתעבורה בחדרה מיום 23.6.25 (המ"ש 367-06-25) במסגרתה דחה בית המשפט קמא את בקשת המערער להאריך את המועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס מספר 05296586693.
2. בתמצית - למערער הופקה הודעת תשלום קנס המייחסת לה ביצוע עבירה של נהיגה במהירות מופרזת [עבירה על תקנה 54 (א) לתקנת התעבורה]. על פי הודעת תשלום הקנס, ביום 25.12.24 בכביש 4 נהגה המערער במהירות של 121 קמ"ש, במקום בו המהירות המרבית המותרת היא 90 קמ"ש.
3. ביום 3.6.25 הוגשה בקשה להארכת מועד להישפט. בבקשה נטען כי המערער גילתה ביום 26.5.25 שרובץ על שמה חוב בגין אי תשלום הודעת הקנס. לטענתה, היא מעולם לא קיבלה כל הודעת תשלום קנס. המערער ביקשה לקבל את אישור המסירה של הודעת תשלום הקנס, ועל פי תשובה שקיבלה מאת המרכז הארצי לפניית נהגים, דבר הדואר נשלח אליה ביום 29.12.24 אך חזר מהסיבה "לא נדרש". לטענתה המערער, בשל סכסוך דמים של בני משפחתה, היא אינה יוצאת כלל מביתה בשל חשש לחייה, ומכאן שלא נהגה ברכב. הרכב הרשום על שמה משמש כרכב עבודה של בני משפחתה. לבקשה צורף תצהיר של אדם אחר ולפיו הוא שנהג ברכב בעת הרלבנטית.
4. המשיבה התנגדה לבקשה. נטען כי הודעת תשלום הקנס נשלחה אל הכתובת הרשומה של המערער, ומכאן שקמה חזקת מסירה כדין. על המערער להביא ראיות כי לא קיבלה את הודעת תשלום הקנס בשל נסיבות שאינן תלויות בה. לא די בטענה "לא קיבלתי" כדי להרים את הנטל המוטל על המערער. בנוסף, אין בעצם הכפירה בביצוע העבירה כדי להקים חשש לעיוות דין.

5. בהחלטתו מיום 23.6.25 דחה בית המשפט קמא את הבקשה. נקבע כי על פי אישור המסירה, חזר דבר הדואר בציון "לא נדרש", ומכאן שקמה חזקת מסירה. הטענה כי נהג אחר נהג ברכב אינה מבססת לבדה חשש לעיוות דין. המדובר בעבירה מיום 25.12.24, אשר המועד האחרון לתשלום הקנס (או הגשת בקשה להישפט) הוא ביום 24.4.25. אין הסבר מניח את הדעת לשיהוי ובאיחור הגשת הבקשה. הודעות מהעיתונות (בדבר פגיעות בבני משפחתה של המערערת) אינן מלמדות על הצדקה להימנעות המערערת מלאסוף את דברי הדואר. מכאן הערעור.
6. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.
7. המערערת אינה טוענת כי הודעת תשלום הקנס נשלחה לכתובת שגויה או כי נפלו פגמים במסירה. טענתה היא כי חששה לצאת מפתח ביתה ולאסוף את דברי הדואר מתא הדואר. מכאן, שלמעשה אין מחלוקת כי דבר הדואר נשלח אל כתובתה הרשומה של המערערת, וכי אכן לא נדרש על ידה.
8. סבורני כי בדין קבע בית המשפט קמא כי טענות המערערת באשר לנסיבות אי איסוף דבר הדואר - אינן מקימות עילה להארכת מועד להישפט ואין בהן כדי להפריך את חזקת המסירה. יכולה הייתה המערערת לאסוף את דברי הדואר בסיוע אחרים, ואין בנסיבות הנטענות בנוגע לאיומים על בני משפחתה כדי להצדיק ישיבה באפס מעשה והימנעות מקבלת דברי דואר. לא מדובר לפיכך באי קבלת דברי דואר בשל נסיבות שאינן תלויות במערערת, אלא בבחירה שלה שלא לאסוף את דברי הדואר, אף לא בסיוע אחרים [ואזכיר בהקשר זה כי על פי טענת המערערת - בתקופה הרלבנטית עשו בני משפחה/עובדים של המשפחה שימוש ברכב, ומכאן שהיה באפשרותה להסתייע בהם לאיסוף הדואר].
9. אשר לחשש לעיוות דין, הרי שמקובלת עליו במלואה קביעת בית המשפט קמא לפיה אין בעצם הכפירה כדי להקים עילה להארכת מועד. אף התצהיר (הלקוני) של מי שטוען כי הוא זה שנהג ברכב, אינו מרים את הנטל המוטל על המערערת לבסס בראיות משכנעות את טענתה בדבר חשש לעיוות דין.
10. נוכח האמור, הרי שלא נפלה שגגה בהחלטת בית המשפט קמא, וכפועל יוצא מכך - אני דוחה את הערעור. המזכירות תעביר את העתק פסק הדין לצדדים.
- ניתן היום, י"ז תמוז תשפ"ה, 13 יולי 2025, בהעדר הצדדים.